Hannaunið þetta tóbak sitt, seigist hann hafa keypt til selgjetis, bráðar sáttina, [illegible] hann þúk-
-sins, sem aldrei þoli við hinir honum og hallmæli læsi á Íslandi, og neiði hann at seiggja það — og seiggi
það satt! Það hafi hanjið sjer hart at ætla á en smá skonu tjönka = neftóbak sitt. Hann seiggji það líka
satt, at Íslendingar sjeu manna hreinsamastir, og þó halvingji náttúrunnar hennar [illegible], því það [illegible]
-di uppi hir sig, og byggist hinir at bráðar sáttinni, og skatti þó sjálfur sinir í þeir í [illegible]!!
Sínum og [illegible], sálinnar og [illegible] hanjið alt saman, seigjist anskotir hafa hinir neftóbak handa sjer at og
úr Íslendingunum baununum sínum og [illegible], svo þetta sje dauðtrent beri sín, enn hann líkyggi það alt
við ajskur, með þjóðingsanda sínum, og eingjum [illegible] gángji at þeir til eilífs einkis, heldur þjeni sjer.
"Andaheima í hir sjekingnum" Spinóza Sókrates [illegible] [illegible] [illegible] Byron Íslandus," — sem
lá þarna á einum fögru flötunum, og ljet sig dreima þaðan hann vildi — svat við opnunum augunum, og gjörði draumana
sína at sannindunum, þeir voltust allir eins, og andanir sjerdu hanninn sjónunum — hverki hann var líttanir sem-
faglsmát, og ekki nema draldi líkamlega á [illegible] hans — þarna lá hann, og sem síðan þessar allar sjónir og
sagðar — í sannanir at hentadraumunum — sem gjeka unni at framan — rjett þarna lá hann, sú til allrar hljóða og vissi
á einum fögru og rennsljettu flötunum — sem sumir hafa kallað: hálmann rjetta hjerindanna, sú sem alt land,
og allt heimti er framinn hinn í því, á andlegan hátt = með anda hans og skilin, og sem andarnir hjörku honum líka
þá lá hann til ævirkans — sem gjekur unni framarlega í þessum draumi — ygjrinni ljóða heitum, a hór Kugini
-ini ann anasanan, hundumsvið; þalsamniskaka! og svitnaði upp at Hjaltaskúdunum, alsop "njótingrins augað!"
þvínæðissamir spurri!! þar —; Í Íspekingunum eyjrá þjalfið mikla, og sá undalega og rjetta sjón, og þe-
kti alt saman, eins og andarnir voru búnir at seiggja honum frá öllu þessu, sem þá var at gjörast í
hverdinni; rjett hinir sjá í jálin á Íslandi, og Stálni var búinn at seiggja hinir = sjá þú öllu hinir framan,
seiggja þanleg þess hverjum einum, eins og þarna skjetu, og nú enn hanni þarnar, og hana hetur þarni!
Þessi einaleg og viðkjóðslega sjón, er á Andaheima í hir-spekingunum, sá, — ekki það hann inni hreldar, því
það vaxt hann aldrei, því hann er hundrað þúsunda þúsundarna rjettijmarsinnunum meira andi, enn maður — var
sú, at þarna framan á Hjaltið, úr austri kom hjerdein sjálfur, eins hlekkur, hullur og drukkjin og yggjá-
bunum, sem seiggju alt at framan — með alla trassana — hanngju sín til jálunna, og ætlaði at ná heim
innn hvaldið — s. heim á aðalbeinar heimili á vestri = vestra bygðunum — með allann þjóðann at Íslendin-
-unum á sleðunum, enn Hundi meira — sentimera Jóns þá þrostaskóðanum, nú á Miðfirnrallanum — enn
hinni kaitti hann hinir alla sleðana; var hún hitt at hljóti jóns og sendraskar, enn þjótingsanda djúp-
-ulsins, því annars hefði hún ekki skánt trakkjið at draga þessar skjelfingar eftir sjer, enn hall var
dríhandi álunnar, í uppréttarskap, spann hjálfið alt at hjánnu, því helmings plöttrin dreun hann rjettur.
ára meira meir búlund í Lannin, og af því hún hav svaldur ásleiga, þansem einleg djöfulmannanið
var upp á henni, og klærar, hultir at mánnunum — þannig var hann þá búinn at hara ihir alt land —
sökka og safna saman þessum óþregnum, og hanna hinir á sleðunum, sem vaeni allir tilbúnir úr
manna beinunum, enn áður allar og hart úr sínunum, þeim sem var áður búið at jeta og skjóka á úti-
refnil. at Íslendingunum, sem hann hafði sótt hinir — því hann er svo apt at þessu slanki sínu.
Klárnir vaeni úr hausaskeljunum Íslendinga — enn heistir og sjálarnir og gjarðir allar úr hallunum
og hennimin síðar-mestu Íslendinga og kvenna, alt og uppetugat, og hanjið á nunnuvathu anshatanns! —
Fátunnini klárnunum, (sem var aðeins skír, hann hafði hallgjent sjálfur, og þú bráðu, og ött ábóldri ogat
henni og sleðana, með atskotdjöfluma;) var allar hamsekin-sjettunum, heir í hönnum, og innbruninnir
og hjós hagrinn, enn í hinum klárunum allir sjötlurrnir, og hjöldi fjöska og allir hneyps hjánar, í báðum
klárnunum, og vaeni allir saman at rjetast, hver hann átti at hafa sæti, svo það var hanjin heldi í meir-
ina, enn djöfullinn andrim hamaður, hvat þeir væru ráðlausir, þar sem ekkjert vindinga sæti var í hanning
-unnu klárunum, og ekki nema at kjósa anskotann, og skaplast alhóf á eindinni sem hann var þeir
einngji í heimili. Menn ótligjeka hátt með at gánga, því "njet bera skáld = svanka skáld"; at
úð átur, með þetnunar afregatinu á henni, og át 12. hjörduryn at skót í hennimunleiggji, og alt sat
þjett í hennium, og það er allur amnagdrallu-skáld skapnum hans; Enn það var heldur ekki þá
gjölegar hinir menna, hittdrambið. "Skeppar sannhi, njótingin! þú Lútsá, skót eins og hún, rjett með
þetnunar at eins úkir hrumhennu, bæði skúðið hann inn beitin í þillaunji." Þannig hjelt djöfullinn til ekkis, með
alla hestana sína